

Arrest

nr. 307 990 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Venezuela, dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 22 augustus 2023, waarbij zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

3. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakte aangezien hij geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken bij de nationale autoriteiten dat hij bovendien, gezien de feiten dateren van 2012, geen actuele vrees aantoonde in verband met de door hem aangehaalde geïsoleerde incidenten met dezelfde drie corrupte politieagenten. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 237 528 van 26 juni 2020. Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek volhardde verzoeker in de motieven van zijn eerste beschermingsverzoek. Verzoeker herhaalde dat handelaars in Venezuela problemen krijgen met de CICPC en de nationale garde en dat hij bovendien nog door ambtenaren op de luchthaven werd beroofd van 3000 dollar. Verzoeker voegde toe dat hij gedurende negen jaar heeft rondgezworven in Europa en dat hij heeft PTSS opgelopen. Hij stelde sinds 24 december 2020 in behandeling te zijn bij een psycholoog. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen in het arrest nr. 267 014 van 21 januari 2022. Verzoeker diende geen cassatieberoep in.

In het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker geen nieuwe inhoudelijke verklaringen af over zijn vluchtmotieven. Hij verwijst naar de algemene situatie in Venezuela en stelt dat hij in geval van terugkeer beschouwd zal worden als verrader van het vaderland.

Verzoeker herhaalt dat hij na aankomst in Europa jarenlang gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij niet wist dat het mogelijk was.

Betreffende zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt verzoeker dat de blonde vrouwelijke protection officer onwetend was en hem niet serieus nam. Ook verklaart verzoeker dat hij zich ongemakkelijk voelde bij de tolk.

Daarnaast vermeldt verzoeker zijn slechte levensomstandigheden in Europa en in België, en herhaalt hij dat hij PTSS heeft gekregen omdat hij in Europa op straat heeft gewoond.

Verzoeker voegt eraan toe dat hij zijn zieke moeder die in Bogota, Colombia, verblijft, niet financieel kan ondersteunen. Verzoeker is nog steeds in behandeling bij een psychiater en een psycholoog. Hij stelt dat hij depressief is en kampt met slaapproblemen en paniekaanvallen waarvoor hij medicatie neemt.

Ter staving van zijn huidig beschermingsverzoek legt verzoeker volgende documenten neer: twee attesten van centrumarts Ilse Ramboer, een bewijs dat hij op 28 april 2023 een afspraak had in Duffel, een attest met een opsomming van de medicatie die hem werd voorgeschreven en verslagen van zijn gesprekken met de psychiater.

Op 5 december 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer en stelt dat er in Venezuela sprake is van willekeurige vrijheidsberoving als middel van repressie, en hij brengt enkele rapporten en nieuwsberichten aan over de situatie in Venezuela en de actuele moeilijkheden die het land blijven teisteren.

4. De kernvraag is of de door verzoeker in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het CGVS in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam, omdat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakte aangezien (a) verzoeker geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken bij de nationale autoriteiten en (b) geen actuele vrees aantoonde in verband met de aangehaalde geïsoleerde incidenten met dezelfde drie corrupte politieagenten. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd. Verzoekers tweede beschermingsverzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen.

(ii) verzoeker in het kader van huidig beschermingsverzoek geen elementen aanbrengt die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Hij verwees opnieuw naar zijn oorspronkelijke vluchtmotieven. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidige verzoek vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen. Hetzelfde kan gezegd worden over zijn verklaring dat zijn moeder momenteel in Colombia verblijft en gezondheidsproblemen heeft.

(iii) waar verzoeker beweert dat de protection officer tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud onwetend was en hem niet serieus nam, dient opgemerkt te worden dat dit een loutere bewering betreft die hoe dan ook niets kan wijzigen aan de eerdere beoordeling. Hetzelfde kan gezegd worden van zijn bewering dat hij zich destijds ongemakkelijk voelde bij de tolk.

(iv) de overige verklaringen, over zijn levensomstandigheden in Europa en het feit dat hij geen werkvergunning heeft, zijn levensomstandigheden buiten zijn land van herkomst betreffen. Deze uitspraken houden geen verband met de criteria die gelden voor de toekenning van internationale bescherming.

(v) de commissaris-generaal oordeelde dat er geen bijzondere procedurele noden konden vastgesteld worden in hoofde van verzoeker. Dient hierbij opgemerkt te worden dat de notities van de opvolgingsgesprekken voornamelijk een weergave bevatten van de door hemzelf opgesomde symptomen en zijn verklaringen over zijn levensomstandigheden. Hetzelfde kan gezegd worden voor de attesten van de centrumarts die hem heeft doorverwezen naar een psychiater. Voor de volledigheid dient opgemerkt dat verzoeker tijdens een van de opvolgingsgesprekken aangaf dat hij het gevoel had dat hij veroordeeld werd door mensen uit Latijns Amerika en het gevoel heeft veroordeeld te worden wegens zijn atheïsme. Verzoeker heeft echter van bij aanvang verklaard atheïst te zijn en hij heeft daar tijdens zijn opeenvolgende beschermingsverzoeken nooit enige vrees aan gekoppeld.

(vi) de medische problematiek van verzoeker op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

(vii) waar verzoeker vreest om in geval van terugkeer geïsoleerd te worden en als landverrader te worden beschouwd, merkt de commissaris-generaal op dat deze elementen al in het kader van verzoekers eerdere verzoeken werden beoordeeld en dat het louter herhalen de beoordeling van deze elementen niet kan ombuigen. Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021 blijkt bovendien dat er geen sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buiteland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Hij nam ook niet deel aan manifestaties of betogingen. Buiten de aangehaalde problemen met drie corrupte agenten maakte verzoeker geen melding van enige problemen met de autoriteiten. Tot slot is verzoeker destijds met zijn eigen paspoort vanuit Venezuela naar Europa gereisd.

(viii) uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

(ix) uit een analyse van de beschikbare informatie niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Aldus heeft de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen, en komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het

vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen in zijn eerste beschermingsverzoek, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

8. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vrees voor vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

9. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat hij niet werd gehoord door het CGVS. Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een

persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

10. Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela betreft, werd in arrest nr. 267 014 van 21 januari 2022 reeds geoordeeld dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch deze louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier (verzoekschrift, aanvullende nota's van beide partijen) bevindt, dringt zich heden eenzelfde conclusie op. Verzoeker toont namelijk niet aan dat hij bij een terugkeer naar Venezuela op een intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De analyse die in de bestreden beslissing en de landeninformatie die in de aanvullende nota van verwerende partij aangereikt wordt, duidt hetzelfde aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: "U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien." Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten bij die hieraan afbreuk doen. De loutere stelling dat hij in moeilijke omstandigheden leefde toen hij in Venezuela verbleef en dat hij geen huisvesting of enig inkomen heeft in Venezuela, volstaat daartoe niet. Hieruit kan geenszins blijken dat hij op intentionele wijze door een actor van vervolging zal verhinderd worden om in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Ook de loutere stelling dat verzoeker psychisch kwetsbaar is aangezien hij kampt met PTSS omwille van zijn verblijfssituatie in Europa, met een depressie, slaapproblemen en paniekaanvallen als gevolg, volstaat daartoe niet. Het is immers enkel verbonden aan zijn preciaire verblijfssituatie in Europa. Verzoekers betoog dat hij onmogelijk een menswaardig leven kan opbouwen in Venezuela is dan ook hypothetisch. De Raad benadrukt dat uit niets blijkt dat verzoeker als Venezolaan niet terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt in Venezuela, waar hij het grootste deel van zijn leven heeft verbleven. Uit niets blijkt dat verzoeker, die getuigt van de nodige zelfredzaamheid, niet in staat zou zijn om eigen onderdak en werk te regelen in Venezuela. Het weze herhaald dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij onvermogen is en niet kan voorzien in zijn essentiële levensbehoeften in België, en dat hij daardoor verblijft in een opvangcentrum, wijst de Raad erop dat zijn verblijf in België geen uitstaans heeft met de criteria van internationale bescherming.

Waar verzoeker verwijst naar zijn psychologische problematiek merkt de Raad op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Venezolaanse autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen (HvJ 18 december 2014 (GK),

C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure.

Tot slot verwijst verzoeker naar de mensenrechtensituatie in Venezuela. Verzoeker stelt in de aanvullende nota dat er in Venezuela sprake is van willekeurige vrijheidsberoving als middel van repressie, en hij brengt enkele rapporten en nieuwsberichten aan over de situatie in Venezuela en de actuele moeilijkheden die het land blijven teisteren. Verzoeker komt echter niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op zijn persoon. De algemene landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota heeft voornamelijk betrekking op de repressie en mensenrechtenschendingen van dissidenten in Venezuela. Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat en de algemene informatie doet hierover niet anders denken. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op wat voorafgaat, daartoe in gebreke.

11. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, werd bij beschikking van 29 november 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet actuele informatie opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Venezuela. De verwerende partij heeft het COI Focus: “Venezuela: situatieschets” van 8 augustus 2023 en EUAA “Venezuela Country Focus” van november 2023 ter kennis gebracht.

Op basis hiervan erkent de verwerende partij dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent en beoordeelt zij de veiligheidssituatie op goede gronden als volgt: “Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking.

Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.”

Uit voorgaande analyse die door de Raad wordt bijgetreden, blijkt dat het voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Verder volgt dat de gewapende confrontaties in de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolivar, wel kunnen worden

aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

De algemene landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst, doet hierover niet anders denken. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

In het kader van zijn tweede verzoek werd in het arrest nr. 267 014 van 21 januari 2022 geoordeeld dat uit de toen beschikbare landeninformatie bleek dat in Caracas geen gewapend conflict heerste noch willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie waarnaar in de aanvullende nota wordt verwezen, met name de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 8 augustus 2023, dringt zich heden eenzelfde conclusie op. In het verzoekschrift en in de door verzoeker bijgebrachte informatie middels zijn aanvullende nota, worden evenmin enige element aangehaald waaruit zou blijken dat er in Caracas een gewapend conflict dat wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Aldus is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

12. In de mate dat verzoeker het artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe elementen aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, wenst verzoeker te benadrukken dat hij Venezuela al in november 2012 heeft verlaten, toen hij legaal naar Frankrijk is gereisd met een visum. Hij is nooit teruggekeerd en heeft dus geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Ook wijst verzoeker erop dat hij door een moeilijke periode is gegaan, die nog steeds voortduurt, waarbij hij onder meer op straat heeft moeten overleven. Tijdens zijn interview bij de

Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij al gewezen op de zeer precare omstandigheden waarin hij zal terechtkomen bij een terugkeer naar Venezuela. Als gevolg van zijn lange afwezigheid en het ontbreken van een ondersteunend netwerk ter plaatste zal hij er in extreme armoede belanden, risico dat nog wordt versterkt door de huidige socio-economische toestand in het land. Besluitend vraagt verzoeker de Raad om met dit alles rekening te houden in zijn oordeel.”

In het licht van voormeld betoog kan vooreerst worden aangestipt dat een verzoek om internationale bescherming, zoals in deze procedure voorligt, als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Door ter terechtzitting aan te halen dat zij Venezuela al in november 2012 heeft verlaten, toen zij legaal naar Frankrijk is gereisd met een visum, nooit is teruggekeerd en dus geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst, slaagt de verzoekende partij er niet in een nood aan internationale bescherming in haren hoofde aan te tonen. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf buiten Venezuela.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op betreffende het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij door een moeilijke periode is gegaan, die nog steeds voortduurt, waarbij zij onder meer op straat heeft moeten overleven. In de mate dat de verzoekende partij op haar situatie in België doelt, wordt er in voormelde beschikking reeds op gewezen dat waar zij aanhaalt onvermogen te zijn en niet kan voorzien in haar essentiële levensbehoeften in België, en dat zij daardoor verblijft in een opvangcentrum, haar verblijf in België geen uitstaans heeft met de criteria van internationale bescherming. Voorts wordt in voormelde beschikking omstandig geduid:

“10. Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela betreft, werd in arrest nr. 267 014 van 21 januari 2022 reeds geoordeeld dat niet blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch deze louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier (verzoekschrift, aanvullende nota's van beide partijen) bevindt, dringt zich heden eenzelfde conclusie op. Verzoeker toont namelijk niet aan dat hij bij een terugkeer naar Venezuela op een intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De analyse die in de bestreden beslissing en de landeninformatie die in de aanvullende nota van verwerende partij aangereikt wordt, duidt hetzelfde aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: “U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten bij die hieraan afbreuk doen. De loutere stelling dat hij in moeilijke omstandigheden leefde toen hij in Venezuela verbleef en dat hij geen huisvesting of enig inkomen heeft in Venezuela, volstaat daartoe niet. Hieruit kan geenszins blijken dat hij op intentionele wijze door een actor van vervolging zal verhinderd worden om in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Ook de loutere stelling dat verzoeker psychisch kwetsbaar is aangezien hij kampt met PTSS omwille van zijn verblijfssituatie in Europa, met een depressie, slaapproblemen en paniekaanvallen als gevolg, volstaat daartoe niet. Het is immers enkel verbonden aan zijn precare verblijfssituatie in Europa. Verzoekers betoog dat hij onmogelijk een menswaardig leven kan opbouwen in Venezuela is dan ook hypothetisch. De Raad benadrukt dat uit niets blijkt dat verzoeker als Venezolaan niet terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt in Venezuela, waar hij het grootste deel van zijn leven heeft verbleven. Uit niets blijkt dat verzoeker, die getuigt van de nodige zelfredzaamheid, niet in staat zou zijn om eigen onderdak en werk te regelen in Venezuela. Het weze herhaald dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

[...]

Waar verzoeker verwijst naar zijn psychologische problematiek merkt de Raad op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Venezolaanse autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure.

Tot slot verwijst verzoeker naar de mensenrechtensituatie in Venezuela. Verzoeker stelt in de aanvullende nota dat er in Venezuela sprake is van willekeurige vrijheidsberoving als middel van repressie, en hij brengt enkele rapporten en nieuwsberichten aan over de situatie in Venezuela en de actuele moeilijkheden die het land blijven teisteren. Verzoeker komt echter niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op zijn persoon. De algemene landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota heeft voornamelijk betrekking op de repressie en mensenrechtenschendingen van dissidenten in Venezuela. Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat en de algemene informatie doet hierover niet anders denken. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op wat voorafgaat, daartoe in gebreke."

De verzoekende partij doet niet anders denken door ter terechtzitting te betogen dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken al heeft gewezen op de zeer precare omstandigheden waarin zij zal terechtkomen bij een terugkeer naar Venezuela, en dat zij als gevolg van haar lange afwezigheid en het ontbreken van een ondersteunend netwerk ter plaatste er in extreme armoede zal belanden, een risico dat naar haar mening nog wordt versterkt door de huidige socio-economische toestand in het land. De verzoekende partij schuift in wezen elementen naar voren waarover in voormelde beschikking reeds een standpunt werd ingenomen. Zij komt niet verder dan deze te herhalen of hierop zonder meer verder te bouwen. Hiermee slaagt de verzoekende partij er niet in concrete en dienstige argumenten aan te reiken die hier een ander licht op werpen.

Waar de verzoekende partij besluitend de Raad de vraag stelt om met dit alles rekening te houden in zijn oordeel, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking dat hierin reeds rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij geformuleerde elementen, maar dat deze niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen in die zin impliceert echter geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit op omstandige wijze uiteengezet. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door ter terechtzitting slechts aan te geven het niet eens te zijn, te herhalen of zonder meer verder te bouwen op reeds aangehaalde elementen zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, brengt de verzoekende partij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

De overige gronden van de beschikking laat de verzoekende partij ongemoeid, minstens slaagt zij er niet in concrete valabele argumenten aan te reiken die hieraan afbreuk kunnen doen zodat deze onverminderd overeind blijven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES